

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА
ГЕРГЬОВДЕН

chitanka.info

На дъното на омазената найлонова торбичка бяха останали трохи, гарнирани с пращинки кашкавал и още някакви остатъци. Програмният директор старателно ги изсипа в шепа, а оттам — в квадратната си уста и ме погледна като гладно псе — кокал. На долната му устна остана залепнало парченце домати. Приличаше на диплодок, току-що опасъл гигантско праисторическо растение с червени цветове. Изведнъж си спомних, че е петък следобед, че утре е Гергьовден, че майското слънце грее възмутено зад стените на усойната сграда и ми се чуди какво правя още тук. Отця ми се да работя, макар интервюто с чуждестранен посланик, което програмният диплодок трябваше да озвучи на български, да се излъчваше в понеделник. Ако сега прочетеше текста, следващата седмица щеше да получи към заплатата си колкото за кило кашкавал. Ако обаче дублажът останеше за понеделник, можех да размисля и да си прочета текста сама. От добро сърце исках да си има за кашкавал, обаче той изобщо не се сещаше да си махне домата от физиономията.

— Хайде да го отложим — отмъстих си, — в понеделник сутринта това ще ни е първата работа.

Той толкова се разочарова, че изтри с език домата и го глътна, без да го сдъвче.

— Рисковано е — каза, — техника е все пак, всичко става.

Остроносата тъпоглавка, която размножаваше на ксерокс програмата на телевизията за вестниците, май се водеше редактор, се съгласи с него. За да не ми даде възможност да не се съглася с нея, тази трътлеста грозотия праметна през лакътя си избеляла хавлиена кърпа и тръгна да си мие ръцете. Направо се задушавях в стаята им. То не беше стая, а консервна кутия, пълна с досада. За да не ме погълне тази гадост, реших да си тръгна, но се сблъсках с остроноската. Лелката се вцепени, измервайки със злобен поглед късата ми пола, а пластмасовата сапунерка изпука под обувката ми. Подадох ѝ я и си излязох, като не пропуснах да си отъркам задника в опакованите ѝ в нови дънки безформени бутове. Сигурна бях, че довечера ще си изпере дънките, защото за нея аз, като всяка млада жена, представлявах потенциална опасност от СПИН, гонорея, сифилис и всякакви подобни бланжинки. Вече в коридора се сетих, че трябваше да ѝ подхвърля, че в нашия блок върлува бубонна чума от специално култивиран вирус, избирателно поразяващ изпълнителни директори на съмнително

фалирали банки като мъжа й, заради когото я държаха на работа. Хвана ме яд на мене си, поколебах се дали да не се върна, та да уплаша и диплодока, но от дъното на коридора насреща ми се зададе мощната фигура на собственика на телевизията. Беше облечен с черен панталон, бяла риза и доматено червено сако, което много отиваше на мургавата му кожа. Сложил си беше вратовръзка на бели и червени черти. Гледаше ме като да бях част от инвентара. Като едното нищо щеше да мине през мен. Медийният бос се наведе неочаквано гъвкаво за телосложението си и вдигна нещо от пода. За миг се оказах на равнището на погледа му. Тъмните му очи бълваха кълбовидни мълнии. Вдигнатото нещо в ръката му се оказа фас. Една от кълбовидните мълнии ме обиколи, колебаейки се дали да не ме изпепели и влезе в мен. Краката ми се подкосиха, а ръцете ми от само себе си се повдигнаха с твърдото намерение да му разкопчат бялата риза, защо не и панталона и да... Светкавиците в очите му се самоунищожиха — нещо невероятно при положение, че беше намерил фас в средата на коридора.

— Ти май стачкуваш, а?

Той откровено и нагло ме оглеждаше.

— С тая къса пола пречиш на производствения процес.

Кълбовидната мълния, заседнала в мен, се размножи чрез просто деление. Изпратих по посока на Дъ Биг Бос няколко светещи вълма, но той спокойно си продължи надолу по стълбите.

— Аз те харесвам повече без пола — каза, без да се обръща — Много дрехи има по тебе.

Не се обидих. Майският следобед, настойчиво зовящ ме навън, събуди едно позадрямало напоследък дяволче в мен.

„Защо не му каза, че го обичаш? “ — закачливо се ухили то в главата ми.

„Аз обичам себе си! — отсякох, пресичайки двора с решителна крачка — имам сии спирачки. А ти си едно измислено дяволче от приказките на Андерсен. Ти не съществуаш.“

„Айде бе! — бръкна ми то в душата — какъв Андерсен! Тоя е умрял преди двеста години. Не се изживявай като Малката кибритопродавачка. Температурата е 22 по целзий, а ти искаш оня големия с джипката. Живей сега, не отлагай! Животът е кратък. На 25 стана ли? “

„И седем.“

„Утре ще ти падне някоя тухла на главата и... до тука.“

„Пепел ти на устата! “

„Послушай сърцето си.“

Тръгнах по навик към спирката на трамвая, но всъщност не знаех къде отивам, не исках да се прибирам. Вече не ме интересуваше какво ще облека за дискотеката довечера. Изведнъж ми станаха скучни и приятелите, с които бяхме заедно от училище, и гаджето. Не ми се връщаше и при диплодока и противния остронос трол, макар истината да е, че друг живот освен телевизията нямам.

И тогава заваля дъжд. Затичах през глава към спирката и не повярвах на очите си. Черният „Вранглер“ на Дъ Биг Бос стоеше до предпазната оградка. Едва ли чакаше трамвая. Дъждът се усили. Копринената блузка залепна за тялото ми. Настръхнах. Светна зелено, но джипът не тръгна. В моята посока се зададе трамвай. Можех да го хвана, но за да се кача трябваше да мина покрай „Вранглера“.

„Мани го тоя разум!“, обади се дяволчето.

Светна червено и като по поръчка на светофара спря свободно такси. Скочих вътре. Видях в огледалото как „Вранглера“ разочаровано потегли в обратна посока. Отзад прозвучаха сърдити клаксони.

— Накъде да карам? — попита шофьорът.

— След онзи джип!

Таксито стремително се понесе напред.

— Защо натам? — извиках — Обърнете обратно!

Шофьорът стрестнато обърна напреки на движението, а аз едва тогава забелязах полицейския джип, отпращаващ в посоката, от която току-що се отказахме.

„Вранглерът“ се изнесе в най-дясното платно, спря на следващия светофар и даде мигач.

— След него — посочих го с пръст и за всеки случай уточних. — След „Вранглера“.

Таксиджията ми хвърли изумен поглед, но благоразумно не каза нищо. Моят човек зави елегантно и изпревари раздрънкана стара камионетка. Дъждът се усили. Барабанеше по предното стъкло, по предницата на таксито и като че ли я посипваше с кюлчета злато. Слънцето прокара пътечка през облаците и капките заблестяха като диаманти. Пръскаха ме през полуотвореното прозорче и заедно с тях

нахлуваше аромат на пролет, на свежест и на колендро. Справяйки се блестящо с петъчното предгергъовско задръстване, „Вранглерът“ излезе отпред на колоната. Отпуснах се назад на седалката и се слях с дъжда, със скоростта, с прииждащата пролет. Промъкнахме се между няколко пъплещи, натоварени с разсад и буркани брички. Чистачките изнемогнаха в отчаяни опити да преодолеят устрема на дъжда. След околоръстното шосе опашката се поразреди. „Вранглерът“ зави по стръмна уличка и продължи нагоре. Помежду ни вече нямаше други коли. Шмугна се в тясна изровена алейка, ние — след него. Знаех, че Дъ Биг Бос живее някъде тук, но защо се правеше, че не забелязва таксито след себе си? Водеше ли ме у тях или просто не ми обръщаше внимание? Почувствах се като последна глупачка. Лъкатушещата уличка ни отвеждаше все по-нагоре в планината. Таксиметърът безпощадно ми заформяше хубава сметчица. Преследването на работодателя ми със сексуална цел вече ми излизаше соленичко.

Тиквено жълта „Жигула“ изскочи внезапно на пълна газ от нещо като квадратно площадче между къщите, задънено с паянтова ламаринена кръчма. Таксиджията рязко наби спирачки тъкмо в момента на катастрофата, та поне ние не се нахакахме в задницата на „Вранглера“. Смачканите автомобили замряха не на място сред цъфналите дървета. Безпокоен кучешки лай раздра оглушителната тишина, настъпила след мощния трясък. А небето изцеждаше последните капки топъл дъжд... Всички тези неща бяха толкова несъвместими... Като че ли две паралелни реалности проникваха една в друга и се превръщаха в хомогенна сплав, прелестна и зловеща.

Лявата врата на онова, което беше останало от „Жигулата“, зейна полуотворена.

— Пет и четиридесет — в тона на таксиджията нямаше и помен от предишната му готовност да ме обслужи.

С трепереци пръсти се разрових в чантата си. Купувах си сандвич на обяд, кой знае къде си бях забутала портмонето, може и в бюрото да си го бях забравила.

— Страшно се извинявам, забравила съм си...

— Знаем ги тия — агресивно ме прекъсна шофьорът. — вече са 54 лева.

Дъ Биг Бос изскочи от джипа и се хвърли към помляната „Жигула“. Слава Богу, жив беше. Камък ми падна от сърцето и

осъзнах, че този мъж означава много за мен. Разбрах също, че работя до пълно физическо изтощение и интелектуално изразходване за жълти стотинки в изнемогващата частна телевизия не заради професионалната си реализация, не за чест и слава, а само и единствено заради него, организацията на материята и духа Дъ Биг Бос, т.е. Георги Александров — скандално известен бизнесмен, собственик на фалирала банка, следствен за умишленото ѝ източване, кредитен милионер, чието име постоянно се спрягаше в пресата за пране на мръсни пари, износ на капитали, незаконна търговия с оръжие... Мъжът с главна буква, единствен, неповторим и уникален за мен, когото аз, макар и до този момент да не го признавах дори пред себе си, обичах с цялото си сърце и душа.

Той с все сила дръпна дясната врата на „Жигулата“ и я издъни. От ляво клатушкайки се излезе върлинест мъж със синкаво шушляково яке. Направи няколко несигурни крачки, залитна и се закова неестествено изправен до смачкания джип. Раненото тяло се появи откъм разбитата врата изневиделица. Изобщо не очаквах да видя такова нещо в ръцете на моя човек.

— Станаха 60 — нагло заяви таксиджията. — кажи му го на оня отвънка.

Хванах здраво чантата си с две ръце, стоварих му я върху главата и слязох.

Окървавеният мъж в ръцете на Боса простена. Той внимателно го положи на задната седалка на таксито:

— Закарайте го в „Пирогов“.

— Нищо не съм видял — озъби се драйвърът. — Карай си го ти! А тя не си е платила.

— Слушай! — изрева Георги — Става дума за човешки живот.

— Човешки живот ли? Тая отрепка... Сигурно е и надрусан, не е само пиян. Знам какво се продава в тая кръчма. И за лабораторията отзад знам! Искам си парите!

В ръката на Боса неизвестно откъде се появи пистолет. Драйвърът стреснато се вгледа в цевта, после включи на скорост и се понесе по нанадолнището към главния път. Георги прибра оръжието под сакото и се насочи към върлинестия, който се беше преместил на предния капак на „Жигулата“. Тръгнах след него. Върлинестият изломоти нещо неясно, нещо прокапа от панталона му и на чатала му

се появи мокро петно. Лъхна ме остра миризма на урина, примесена с алкохол.

— Господи! — възкликнах — Той е мъртво пиян! Как е карал изобщо?

Дъ Биг ме погледна изненадано и като че ли едва сега забеляза, че съм там. Обърна ми гръб, но внезапно залитна. Хвърлих се към него и го хванах под ръка. Той за миг се облегна на рамото ми. Колкото и да беше крехко, моето рамо му носеше подкрепа и бях щастлива от това. Мощният му торс се повдигаше и спадеше учестено. По лицето му имаше кървящи драскотини. Матовата му кожа побледняваше. Притиснах се към него и двамата станахме едно цяло, изправено срещу целия свят. Потърсих устните му, но той рязко ме отблъсна.

— Защо?

Въпросът се изтръгна от сърцето ми спонтанно. Той стреснато се втренчи в мен. В очите му нямаше и следа от кълбовидни мълнии. Пред мен стоеше не надменният ми работодател, бивш републикански шампион по борба в тежка категория, а дете, хванато в беля. Никога не бях виждала по-уплашен човек.

— Не ме гледай! — проплака той.

Лицето му се изкриви от болка. Дясната му ръка се подуваше пред очите ми.

— Недей...

— Не ме докосвай! Заради тебе... Всичко стана заради тебе!

Не схващах за какво става въпрос, но и мен ме завладя животински страх... от него. Той се отдалечи до най-близкото дърво, опря се на ствола, обади се на някого по мобилния си телефон и каза къде е.

— Идвай веднага — завърши. — Да не ти обяснявам сега.

Прибра си телефона в джоба и извърши нещо странно. Промърмори си нещо под носа, като със здравата си ръка чукаше по дървото. Погледът му се изпразни. Извади от вътрешния джоб на самото си сгъната на четири хартийка, разгъна я и разпръсна около себе си сиволат прах, като от стрити билки.

— Какво правиш?

— Дръпни се! — изкрещя той, въпреки че не бях направила и крачка към него.

Никой никога не ми говорил ката брутално, с нетърпящ възражение тон.

— Ти ме урочаса! Затова не водя жени в дома си. И тебе не трябваше да те водя. Жените носят нещастие!

Луд ли беше? Това вече не беше флирт със скандален работодател, ласкаещ самолюбието ми. Ставаше нещо друго — грубо и опасно, което не разбирах и май изобщо не исках да изживявам. Откъм главния път с рев се изкачи мръсен потрошен „баварец“, закова на сантиметри от нас и отвътре се изсипаха двама младежи. Единият — строен и жилав, с медено руса коса, когото познавах от охраната на телевизията, хвана пияния под мишниците и го сложи да седне на бордюра. Другият — як, къдрав, с малка сребърна обица, ми хвърли любопитен поглед, после очаквателно се обърна към Георги.

— В колата!

Не ми стана ясно на кого го каза. По-скоро на Обицата. Той трябваше да сложи нещо негово в колата. А това нещо май бях аз.

— Няма да се кача! — извиках в паника, защото усещах, че волята ми се кърши.

Вече не исках да съм с Боса. Исках да избягам, да забия нагоре по планината, да се скрия и никога повече да не се върна в неговата телевизия.

Те си размениха погледи. Обицата ме стисна пад лакътя и насила ме вкара в „Бе ем ве“-то.

— Махни я оттук — нареди му Георги. — И повече да не вижда каквото не трябва. Само че внимателно... Тя е...

Беше си възвърнал силата, по-точно — самообладанието. А в очите му прочетох онова, да което мечтаех само преди час.

„Хайде, кажи го!“, обади се дяволчето.

„Какво да кажа?“

„На него говоря. Да си довърши фразата. Да каже: «Тя е жената на моя живот.»“

„Не искам...“

„Няма не искам, усмихна се дяволчето. Хванала си се на хорото, не можеш да се пуснеш.“

Обицата ме закара до вкъщи, без да ме попита къде живея, което никак не ме учуди. Пътувахме в пълно мълчание, а преди да слезем, той безцеремонно ми пребърка чантата и взе ключовете. Родителите

ми са се погрижили, имам самостоятелен апартамент и не ми се бъркат кой знае колко в живота. А и аз не им давам да си пъхат гагите в моите работи и си вървя сама по тайните пътечки. Сега обаче те бяха единствената ми надежда. Веднага щях да им се обадя, щом Обицата си тръгнеше. Момчето обаче изтръгна кабела на телефона от розетката, застана по средата на хола и се огледа.

— Мобилен телефон? — попита ме кратко.

— Нямам — излъгах.

— Нямаш, ама имаш.

Бръкна ми пак в чантата, взе ми нокията и с телефоните под мишница заключи вратата отвън.

Май доброволно се оказах затворничка в собствения си дом. Затворничка ли, заложница ли, и аз не знаех каква съм. Не можех да повярвам, но си беше факт. Нищо не можех да направя. Седнах на дивана и тъпо се втренчих в тъмния екран на телевизора. В главата ми нямаше нито една мисъл. Имаше само ужас и страх. Не знам колко време съм седяла така, във всеки случай докато се сетих, че в хладилника има бутилка бяло вино. Насилих се да стана. Искях да се отрежа и да забравя. Така и направих.

На границата на съня преживях отново катастрофата, но сякаш се случваше на мен самата. Преживях удара, почувствах какво е да държиш умирация човек в ръцете си. Като с нож ме проряза усещането, че някой е замислял смъртта ми, т.е. тази на Георги и само моето, наистина моето непредвидено присъствие там бе спасило живота ми. Събуди ме нечие присъствие, може би в просъница съм чула, че вратата се отваря. Някой ме взе на ръце, пренесе ме в спалнята и ме съблече. Едва тогава осъзнах, че съм в ръцете на Боса. Облада ме веднага, без предисловия, грубо и властнически. Облада не само тялото ми, отне ме от мен самата, накара ме да се почувствам част от него и нагло свърши в мен, без да ме пази.

Когато се събудих, него го нямаше. Топлото гергьовско слънце ме погали, но не му се зарадвах. Станах и се разходих из апартамента. Ключовете и нокията бяха на масата, а телефонът — на мястото си. И работеше. Имал бил имен ден... Георги... Победоносец ...Мечове, змейове... Сън ли беше или истина? Драскотините и синините по тялото ми прогониха всички съмнения. Чувствах се особено, сякаш

всичко това не ми се случваше на мене. Взех душ, направих си кафе и пуснах телевизора.

„... уби човек“. Изпречи се пред очите ми тлъсто вестникарско заглавие. Всички, с изключение на нашата телевизия, естествено, само за това говореха. Вчерашната катастрофа беше изместила празника. Георги го изкарваха по-черен от дявола, виновен за катастрофата и за куп други неща. Споменаваха се трафик на наркотици, подробно се обясняваше как си е източил банката сам... И схемичка се появи по едно време на всички свързани фирми и несъбираеми кредити. Той не беше такъв. Не беше ли?

„Убедена ли си, че точно това искаше?“, внезапно се обади дяволчето.

„Не знам... това е някаква лудост. Не може да бъде истина.“

„Истина е, това е неговият живот. А ти си се бори за своя.“

„Той е борецът...“

„Така ли? А ти къде си в цялата работа?“

„Не знам.“

„Бори се за себе си, каза дяволчето. Беше станало сериозно и тъжно. Сбогом!“

— Чакай! — извиках на глас — не си отивай!

Никой не ми отговори. Аз не бях аз. Искях да върна времето назад и да изживея отново вчерашния ден. Искях отново да ме завали пролетния дъжд, отново да скоча в първото попаднало ми такси, да се объркам накъде съм и вместо: „След онзи джип!“ да кажа на шофьора: „Бягам от един човек“. Искях си дяволчето, исках си живота.

Не знаех какво да правя. Задушавях се все едно някой беше изсмукал въздуха от стаята. Излязох на балкона и погледнах надолу. Защо ли снощи не избягах оттук, пък дори и да се разпльокам на тротоара? Не, от втория етаж нямаше да се разпльокам. Тогава... не се сетих, или не исках? Пред входа видях „бавареца“, а Обицата пушеше, облегнат на предната врата. Стоеше между мен и света и нямаше намерение да си тръгне. Прави бяха вестникарите. Георги наистина беше убил човек. Беше убил мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.